

תענית (2)

תענית

וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבאי לפניו בקדש וכו'.

היינו, שכאשר הכהן הגדול היה בבית קודש הקדשים ועבד את עבודתו הנוראת, היה הוא לבדו עם ולא היה איש שיראה את מעשיו.

ואפשר לנו ללמוד מזה יסוד גדול בעבודת הבורא, שהעבודה המעולה והרצויה ביותר היא זו הנעשית בהשקט וברסוק, וכמו שנאמר: "והצנע לכת עם אלקים" יסוד 10.

פעמים רבות ישנה מעלה מיוחדת דוקא אם עובדים את ה' בפומבי וברוב עם, כדכתיב: "ברוב עם הדרת מלך". יסוד 11. ויש גם בזה קידוש ה' שממנו יראו וכן יעשו. אבל לפעמים צריך דוקא את ה' והצנע לכת, כי הצניעות והסתור גורמים שהעבודה תהיה מיוחדת בלתי לה' לבדו ללא פניות, וזה מראה על נאמנות ואהבת הבורא אמיתית ופנימית.

דומה הדבר להרחקת מים בסיר על גבי אש, שלעולם לא נוכל להעלות את חום המים מעל מאה מעלות, וגם אם נגביר את האש. המים לא יתחממו יותר, אבל אם נרתיח את המים בסיר להץ הסגור ואטום לגמרי מכל צדדיו, הרי חומם יעלה רלו כל גרול ושיעור.

כן הדבר בעסק התורה והמצוות. כאשר מעשי האדם נעשים לעין כל, והאדם הרי בטבעו נהנה מהן ומתכבד ע"י שרואים ויוודעים ממעשיו הטובים, עוצמת המדרגה שיוגיע אליה היא מוגבלת. לעומת זאת כאשר העבודה נעשית בסתר בלתי לה' לבדו, ככל שברבים בקדושה, עולה עוצמת מדרגת האדם לאין שיעור וגיבול, כי אזו מקום לקדושה שתתקשר ע"י כוונות ופניות שלא לשם שמים.

וכתב הרמב"ם בהל' תלמוד תורה וכו' ד"ק, וז"ל: "אע"פ שמוצה ללמוד ביום ובלילה, אין אדם למד רוב חכמתו אלא בלילה, לפיכך מי שרוצה לזכות בכתר התורה יזרזר כל לילותיו ולא יאבד אפילו אחד מהן בשינה ואכילה ושתיה וכיוצא בהן, אלא בתלמוד תורה ודברי חכמה" וכו', ועיין שם עוד דברים נפלאים בשבח לימוד התורה בלילה.

יש לנו כמה סיבות, ואחת מהן מפני שבליילה רוב בני האדם ישנים ואינם רואים את מעשיו, ומי שמתגבר ללמוד תורה בשעת זו הרי הוא כילו לה' לבדו, ומעלת הלימוד שלו גדולה מאוד ועולה מעלה מעלה.

וכן הכהן הגדול בבית המקדש, אם בני אדם היו רואים את עבודתו, אי אפשר היה לו שיוגיע לקדושה העצומה שנצרכת שם כמי אם העבודה נעשית בצניעה. וכך תוארו חז"ל וידיד נבא י"ו את הכהן הגדול בקודש הקדשים; "בשעה שהיה רוח הקודש שריי עליו היו פניו בוערות כלפידים".

והנה כתיב: "כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו, כי מלאך ה' עבאיות הוא" יסוד 12. וראה כמה נפלא שבפסוק זה הוזכר גם ענין לימוד התורה, שכאשר יהודי אחרו יום עבודה קשה, וגם כבר השלים את שיעורו הקבועים, מתגבר לקום בלילה ללמוד תורה או לומר פרקי תהלים, לקיים מה שנאמר "קומי רוני בלילה" יסוד 13. הרי באמת פניו אז בוערות כלפידים כאחד המלאכים, ומביא ברכה עליו, על משפחתו ועל עם ישראל כולו.

סמיכות הפרשיות אדרי בית וקדושים וראה

עצמי דברי המדרש (פ' ס' ד)

העלוינים לפי שאין יצאה מצוי בהם די בקדושה אלה אבל התרתונים לפי שיצאה שילם בהם דלואי בשתי קדושות יעמדו יסמעתו הפירוש מכיון אבי אהומיזר ועלמהה תקדושה הוא נבדל ופרושות. והנה יש באדם שתי הבדלות היינו שלא יהיו נמשך אחר החומר למטה כדברגתו וגם שלא יקרב למעלה כמדברגתו וכעין זה הרי בסני פרושה והגברת אבל העלוינים שאינם בעלי חומר ולא שייך אצלם שלא ירדו למטה כמדברגתם אין להם רק קדושה אחת שלא יקרבו לפנים ממחוצתם עכ"ל. והנה פשוט אחרו מתחילה באהרה אחרו שלא יקרב לפנים ממחוצתו ככיון בקרבנות לפני ה' וימיתו יסוף הפרשה היא עריות היא הקדושה השניו שהתחתונים עורפים על העלוינים 'אח"כ ס' קדושים כוללת שתי הקדושות:

3

נהל קדושים (היולא)

ג (ג) בזאת יבא אהבן וגו' דורשי רשומות אמרו כי ג' דברים מועילים

לתשובה ולבטל גורה ולקרב הגאולה והם קול צום מכון שמספרם שוה ושלשתן גי' זא"ת וזהו בזא"ת אני בוטח וזהו תורף דבריהם וזה יש לרמוז ואף גם זא"ת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים והגני תלת מילי מועילים להגן בגלות לקרב הגאולה. ואפשר זה רמזו עצת ה' היא תקום עצ"ת ר"ת עינו אדקה תורה שהם הג' האמורים ודוק והארך:

ב"ר א' 10

4

א"ש אמו ואביו היכלו ואלה שבתותי השמיניו, כל עשה"ש אל דכתיב כבד את אביך ואמך כאשר ייך כ' קש"י צמחה, י"ל אחי נספחה סיפן ליוה, וי"ל כי יש בן המכבד את אביו וחספי שבתות עונותי וכל מחסוביו עליו, וכשלין לכיך לתיבתו או כשלין ביתו לו סאבז או חין עובל לתת לו כדוננו איננו מכבדו, ולא כן היה ל' כבד אב ואם אלא אותם כבדו לכבוד שמקום שלא ע"ה לקבל בכם, והנה צמדצר כשלייה ל' על מ"הם כבוד אב ואם לא היו קומי' על ביתן אבותם כי חזון יד מה"ס לכל נפש ילד ה' לרובי' לנאנשים כי שאלתך לא בלתה וכו' ילד ה' מכבדים מפני שנסנו מהם אלא רק כמנהג עושים ללביז את הציתם, ח"כ כבד אביך כאשר ייך כלוחו זמן שליוך שלא סי' נך העונה מהם כן י"ל זה הכבד הניד זמני כונה הקרה איש אמו ואביו חידאו וכו' אפי' שמי לויסוך ואמרו י"ל אם יאוצר נך הלל שבת אל חשאו לו כי מי שקחיל מליה כבוד שלא לבי' מפני סבלת עלונו ביוע לי לחלל שבת ואל"ס סמיכות, גם אי"ס ח"ס, אי"ס גם מי שהאל איש ואינוט סי'חד על שילתן אצותיו וז"ה היכלו יק"ל:

א (א) שני בני אהרן סית יין כמ"ד שתוו יין נכנסו גם שני ר"ח שתוו יין נכנסו רבינו אפרים ז"ל ובי' קדמון כיו מצאתי בעגל יצאו ה' מלאכי חבלה בעון המשה חומשי תורה האבות ביטלו ג' ומשה כפני חמ"ד ביטל חימה כמ"ש השיב חמתו ושאר חרון אף ולכן התאנף בחרון אף על אהרן ומתו נדב אביהוא גימטו אף ולכן אמרו רז"ל אף לזאת יחרד לבי על מיתת בני אהרן ונקבר מול בית פעור להכניע קליפת אלהים אחרים שעברו ישראל לפעור משה גימטורא אלהים אחרים להכניעם ולהיות שכלעם היו לו שני בנים שעשו העגל על ידי אהרן לכן מתי שני בני אהרן בעון העגל לכן בא אהרן בגלגול עזרא ובטל יצו"ר דע"ו שנעשה ע"י העגל וז"ש יבא בעל השור שהוא אהרן ויעמיד על שורו יעשהו דע"ו עכ"ל ובמאמר הנ"ל אף לזאת יחרד לבי שדרשוהו על בני אהרן המדרש (כ) כיון שראת

איוב מיתת שני בני אהרן אמר אף לזאת יחרד לבי ושמועתי דאז"ל איוב ששתק נדו בו סורגין ודוא חשב דעל השתיקה אינו חייב כלום אך אז"ל האמר נדב לאביהוא מתי ימותו שני זקנים הללו וכ"ו יעל זה מתו וחרו נדב הוא שדיכר יאביהוא שתק ואפ"ד מתו שניהם ימות מוכת ההשתיקה הוא עין פלילי ועל זה חרד איוב ודוק כי קצתתי

(ב) בקרבתם לפני ה' וימתו אפשר בהקדים מ"ש בפסחים (דף כ"ו) נבי קול ומראה ור"ח איי בהם משום מעילה ותניא לר"ק היו פתוחין שבחן דיו משלשלין את האומנים בתובות כדו שלא יזינו עניהם מבית קדש הקדשים ומסיק המעלה עשו בבית קדשי הקדשים והדברים ק"ו כלפי מעלה וז"ש בקרבנות כמ"ש ויחזו את האלהים והיה ס"ד שהוא כמי מראה שאין בו משום מעילה לז"א

נחל קדושים נכנסו יין כמ"ד נחל קדושים

נחל קדושים נכנסו יין כמ"ד נחל קדושים

מתני' אם לא שויתו וימתו נכנסו נחל קדושים
 ז"ל שמתו חז"ל כל הנשפך להם מלפניו
 ז"ל שהוא חושב נשפך שהוא נשפך
 ידעון להם מלפניו וימתו לפני הסם
 במעלה הדקוקים הנדלים הם זה נחמק
 אבל הנשפך לזה מלפניו שהוא עדין
 בחינת אחרים להם יתבדק ויזני וכתב
 את עצמו לפניו והוא שכל יעני וכתב
 אחריו כי זה האוש הוא נחמק ויזני
 לדקוקים ה' כמו שכתב ויזני וכתב
 ה' אליהם הלכו ועל זה נחמק ויזני הדקוקין
 ככה קדשו הסם.

קדושים קדו כי קדוש חז"ל ה' אליהם
 הנחה לפרש על דרך שמתו
 חז"ל ישמעת דוד ע"ה כל הנשפך להם
 מלפניו נחמק כיון כפי לזה אומית
 השמים לפני נחמק וינשפך להם מלפניו
 אינו נחמק כיון חלוקים ככה קדשו הסם.
 הרבנו נדבריהם ז"ל כי סנה ככה אמר
 נחמק ויזני ה' וזאת הנשפך
 כפי חלוקים וכן כתיב ויזני ויזני
 ויזני הדקוקין שם יזני חז"ל סיבה לזני
 ישראל דקוקים כהם יתבדק כיון הוא על
 יזני המלות ותעשים טיבוס וזכה לך נא
 הרנו נדבריהם ז"ל אף על פי שהלשם
 טיבד הם יתבדק ויזני למעלה הדקוקים
 יהיה בכל זה לא יענה לזני להחיותם
 נדבריהם ויחשוב כי ככה עלה במעלה והוא
 עומד תמיד לפני ה' כדוק והוא כי אש כיה
 עדין יוכל לפול ממדרגתו מטה מטה
 חלילה.

והזוהר זאת לכפ להכת קודם לכפר על בני
 ישראל שכל הטאתם אתה בשנה ויעש
 כאשר צוה ה' את משה מירש"י ז"ל כשהגיע
 יום הכפורים עשה כסדר הזה ולהגיד שבחו
 של אהרן שלא היה לובשן לגדולתו אלא
 כמקיים גזירת המלך וקשה ששיטא אפי' סלקא
 דעתך שאהרו כהנא ירגאה בכבוד מדוכה של
 לבושי הדר. ונראה על פי שכתב מהר"ל בשם
 הגר"א הובא בסוף ספר חכמת אדם ששאר
 כהנים גדולים לא היו רשאים לבא אל הקדש
 רק ביום הכפורים. מיספ עליהם אהרן שבו
 נאמר בזאת יבא אהרן אל הקדש שאם עשה
 כסדר הזה היה רשאי לעשות כן בכל עת שירצה.
 והענין נראה לי כי ודאי צריך לזה קדושה יתרה
 לכנס לפניו ולפנים לראות בפני מלך עליון,
 וכן יאמר ויכתי לבי אינו צריך קדוש. אמנם
 ביום הכפורים שקדושת היום ועצמו גורם
 הרבה לקדש ולטהר כל בר ישראל, ובכל בית
 ישראל מתעורר קדושה רבה, בזכותם יהיו
 תשון לגשת אל הקדש שניטה ונגם אחרי כל
 אלה לא ידמה בנפשו כי בכחו יעשה חיל אך
 גזירת המלך היא ליום זה ואי אפשר לדהות
 ובצירף כל אלו יכנסו. וכל זה בשאר כהנים
 גדולים; אמנם באהרן הצדיק העיד הקב"ה
 שלגודל ערכו אינו צריך סעד לתמוכו לא קדושה
 היום ולא הרתורי חשובה של כלל ישראל, כי
 הוא לעצמו כדאי ועל כן בכל שעה שירצה
 יוכל לעשות כסדר הזה, אולם אהרן לגודל
 ענותותו רק כשהגיע יום הכפורים עשה כסדר
 הזה אחת בשנה כאשר צוה ה' את משה
 לדורית ילשאר כהנים. ובה הגיד שבחי של
 אהרן שלא היה לובש הבגדים לגדולתו כי אם
 כמקיים גזירת המלך ליום הזה.

ז"ל המתו כמקוב קדושים הכיו ח"ל הסיו
 במעלה וזה קדושים אם התשנו לשער
 נעלמים כי קדוש חז"ל ה' אליהם, החשני
 נעלמים בחינת הדקוקים כפי להחיות כפי
 אליהם. הוא כ"ס אחרי הסם נבחייה יי
 הסיו קדושים כנילו ודמי מיה מה לזאת
 נמתה ויזני כ"ו אה חקך על העיקר
 ויזני זה הטפילה ח"ל חקך על עיקר
 הסם ויזני זה הטפילה יי חן הדיון
 כסודו רק נבחייה יי לסייה טפל מלפניו.

אך הדבר האמת הוא כי שאלו השני
 נעלמו לפניו. אף אם יזכה להשיג
 במעלות ומדרכות, ודמה נעלמו כפי שמתר
 חכמה לפניו ע"ס ויבאיהו ית כ"ו ויזני
 עשה ויזני, וכמו שכתב דוד המלך ע"ה
 והחיים דודי קרוב ונתיני לבי לעשות חקך
 לעולם עקב, ח"ל אף על פי שגמתי לבי
 לעשות חקך ויזני למעלות הנדושים, בכל
 זה לשים עקב המוד חזי ויזני נעלמו כי
 טיבד עקב כספל החכמים, וכן אמר ויזני
 דוא איי אם לא הלכתי נגדולות ונפלאות

בְּתַנֵּית בְּדֵי קִדְשׁ יִלְבָּשׁ וּמִכְנָסֵי בְדֵי יִהְיוּ עַל בְּשָׂרוֹ וּבְאֵבֶנֶט בְּדֵי יִתְגַדֵּר
וּבְמִצְנַפֶּת בְּדֵי יִצְנַף בְּגָדֵי קִדְשׁ הֵם וְרַחֵץ בַּמַּיִם אֶת בְּשָׂרוֹ וּלְבָשֶׁם (ויקרא
טו ד)

10
עכ"ל
נכ"ל

למה בחוץ אנחנו לא חוששים שבגדי זהב הם קטיגור

כהן גדול היה משמש ביום הכיפורים בבגדי לבן בפנים ובבגדי זהב בחוץ,
והטעם שלא משמש בבגדי זהב בפנים עם הבגדים שהיה לובש כל השנה,
הוא משום שאין קטיגור נעשה סניגור והזהב מזכיר את חטא העגל וכדי שלא
להזכיר את חטא העגל היה לובש בגדי לבן בפנים.

ויש להקשות כאן מדוע אם כן לא היה הכהן גדול משמש בבגדי לבן גם
בחוץ, וכי בעזרה אנחנו לא חוששים שמא בגדי זהב יזכירו את חטא העגל?
והביאור בזה הוא שבאמת יש חילוק בין מה שאומרים לעם ישראל לבין מה
שאומרים לקב"ה, כשמדברים עם הקב"ה על עם ישראל אז גם אם הם עשו
חטאים דנים אותם לכף זכות ומלמדים עליהם סגוריה לפני הקב"ה, אבל
כשמדברים אל עם ישראל צריך להוכיח אותם.

כמו שמצינו בשאול המלך שלא קיים את דבר ה' ולא הרג את עמלק כפי
שצוה, ואומר הנביא ויחי דבר יהוה אל שמואל לאמר: נחמתי כי המלכתני
את שאול למלך כי שב מאחרי ואת דברי לא הקים ויחר לשמואל ויזעק אל
יהוה כל הלילה (שמואל א טו, י-יא), ואומרים המפרשים ששמואל זעק אל ה' כל

וממילא זו הסיבה שהכהן גדול כשנכנס לפניו הוא לובש בגדי לבן כיון
שלפני ה' לא מזכירים את מעשה העגל, ואילו בחוץ בעזרה לפני כלל ישראל
הוא לובש בגדי זהב להזכיר להם החטא שישובו בתשובה.

רבה של ירושלים הגרי"ח זוננפלד זצוק"ל הלך פעם בלוויית רבי משה בלוי
לבית ספר שפתחו תנועות ההשכלה בירושלים, כדי להוכיחם על כך שמדיחים
ילדי ישראל מדרך הישר, ורבי משה שומע את הגרי"ח מברך את הילדים יברוך
ה' וישמך וכו', אמר לו רבי משה אנחנו באים להוכיח אותם ולא לברך
אותם? ענה לו הגרי"ח בפניהם ודאי שנוכח אותם על כך שהם מאבדים את
היהדות של הילדים, אבל כשאני מדבר עם הקב"ה שם אין דילטוריא שם אני
מברך את הילדים הללו.

ו ה, וכי
במדרש
לומר, כי
ישב את
אמר רב
שהקב"ה
וסמך
שלפני ה'
הוא לבן
רבה
לביית ספר
לדי ישר
ה' וישם
אותם?
היהדות
סבך א

והתקדשתם והייתם קדושים כי אני ד' אלוקיכם. כי איתא בגמרא ברכות בס' תה"ש (דף כ"ח) וכשחלה ריב"ז נכנסו לתלמודו לבקרו וכו' אמרו לו רבינו ברכנו אמר להם יהי רצון שיהיה מורא שמים עליכם כמורא בור' וכו' א"ל ולאוי הדעו כשאדם עובר עבירה אומר שלא יראני אדם.

ונבין האם ח"ו לא היו לתלמודיו התנאים קדושי עלון מורא שמים יותר ממורא בור'. ובפרט התדעו שאמר להם כשאדם עובר עבירה. איזה שייכות הוא לתלמודיו הקדושים שהיו בנייהם ר"א הגדול ר"י ב"ת וכו' ור' אלעזר בן ערך כמ"ש באבות פ"ב מ"ה. ואחננו שמענו מצדקו הדור ובפרט זקני הקדוש הרבי ר' אלימלך ואחיו הקדוש הרבי ר"ז וצוקל"ה שהיה להם יראת המלאכים. ובכלל קשה להבין איך ברכם ביראת שמים. היינו שד' יתן להם

יראת שמים הא הכל בידו שמים תרץ מיראת שמים.

אבל ידע שלא ידע ממנו נדה. היינו כשהאיש בא ח"ו למצב נמוך לעבור עבירה ובפרט כשערו ידע ח"ו או ד' אינו עובד ואיתא בספיק שבאותיות יצר בכלואם יש השם שד"י/ ירד צדו רישו שכוו שלא להגות את האיש ליפול בו ח"ו העמיד בסופם את השם שד"י כשכניש האיש עד הסוף אין השם מנחו ליפול יותר עכ"ל הק' לכן מעתה ביראה זו שלא יפול לגמרי בעבירה ח"ו אסור לברך את איש הישראלי כיון שהוא בידו של הקב"ה משא"כ ביראה עילאה א"א לברך כיון שזהו ביד האדם שהוא צריך לעלות אליו וכשאמרו רבינו ברכנו וראה את בונתם שרוצים שיברכם ב"ש אמר להם שרק ב"ש שלא לעבור עבירות יכול לברכם וליראה עילאה הם בעצמם צריכים לעלות.

וזה שאומר הפסוק ועתה ישראל סה ד' אלוקיך שואל מעמך כי אם ליראה וגו' ללכת בכל דרכיו ולאחבה אותו וכו' היינו היראה שלא לעבור עבירות גם ד' יכול ליתן לכס. אבל מה שואל מעמך היראה ללכת בכל דרכיו ולאחבה אותו וכו' לעלות מעלה בכל ענינים.

והנה גם כשח"ו ד' מעניש לאיש הישראלי הוא לנה הכונה כי לא ידע וכו' ולהשיבו אבל כיון שע"י היסורים קשה לעלות מעלה. לכן צריך האיש אז לעורר בקרבו רצון ותשוקה לעלות יותר. וגם להתאמץ לעלות ואז בין אם יעלה בין אם ח"ו לא. ממתיק הוא בזה את הדין כיון שאין תכלית הכוונה שישאר האיש ביראה תתאה זו בלבד. שלא יחטא. כמו שכבר דברנו שאין כוונתו ית' ותכלית איש הישראלי שלא יזיק האיש הישראלי לבד רק שע"י יראה תתאה זו יעלה יותר. [האם] (תהלא) עולה הוא (או) הלא אדרבה ע"י היסורים כלו נשבר ושוכב וא"א לו לעלות.

וזה התקדשתם וכו' תמיד תשתוקקו להתקדש וגם התקדשו יותר יותר אפילו כשכבר הוו קדושים. ואז כי אני הוי' אלוקיכם שגם אלוקים בחי' דין נמשך לבחי' הוי' רחמים.

וידבר וגו' אחרי מות שני בני אהרן בקרבנות לפני ה' וימותו פ"י כי הטעם עני אהרן ה"י על שמוהו ייבנם נעשים ויחזיקו קדושתם הרה"ו נכס. ועל הנני כהרונם וכבר עשו כזה ביהוה הם האלוקים ויחזקו יישרו [במית כ"ד י"ה]. והנהומא כהעליתך מ"י. ינה גלה לפסוק פסיקה נכס א"י. יפסולה בזה אחזק [פסחים כ"ב ע"ב] ככס בקבנותי שבר על הדרושם כן תקבל שבר עם הפרושם. יכן איש נחם בנות ויבחר פניו מהגיש זכה ליתמוגה ה' יביע [ברכות ז' ע"א]. והס לא כן עשו הנה מרוב התשוקה מוכחו יזכום פתחם כנה הירש. וסנס ידוע מתחיל בת"י היות [ג"כ ע"א] מה יעשה אדם יוחי ימות בלחי פ"י מיתה חלוא מיתתו. מה יעשה אדם וימות יחי עליו. והנה בני ספק כי קדושי ענין הנו המוחו חלואים הנומיה כהפיות מה כהפיה. ימשי לא חו אחרי המיתו בלחם. משני מלא עלי כהרונם נחיל. וכו' אחרי מות שני בני אהרן. פ"י אחרי שכבר המיתו מנחם וכו' מהחלו מיתו סיבת חיותם. חיה כהרונם לפני ה' וימותו היתול כהקדושי עלמם הופך נכס רעיון פ"ה כהפיה פניו מהגיש ינה הדרוש ענינו כ"ד שרבי כהפיה. והס לא כן עשו. לכן אחרי המיתם ה' כולם ימותו נחיל. מה מלא היו חלואים חלוא מיתו ככל המות ענינו כה"ה סיבת חיותם. על כן עי"ב את אהרן ינא יפיה בכל עת תא הקודש וגו' בזה יפיה אהרן חג הדרוש. פ"י בזה יפיה. הם שהו נמשך לאחריו נכר כן בקר. חיה חוסב ג"כ נמשלה [מנחות י"ט ע"א]. פ"י בזה המנוטה

מה יפיה ככס ע"ה חג הקודש חיה כהפיה הנותה חג הקודש. כי זכיה הפרושם גורם הדרושם. ע"ד ייסתר משה ח"ה פניו מהגיש פ"ה ויתמוגה ה' יביע.